nikkuid agga olnud kurwa näoga nähha kelle jäuks ennam ühtegi wööraſt ep olle üllejänud, kedda ommale olleksid wöinud kojo wia.

„Ja ſe ei olle mitte üks tühhi ennemuiſtne jut,“ ütles wannaissa; „waid töeste nenda ſündinud. Siin ta ſeiſab muſt walge peal. Ja et meie päiwil uſk ja armastus ni wähheks läinud, ollen ininna ſedda luggo holega meles piddanud ja need kirjad ja tunnistuſed korjanud ja hoidnud et nad meile eeſtmärgiks ja öppetuſeks olleksid.

Saltsburgi rahwas ollid ſiis laulo ja palwega linna todud ja nendaſamma läksid nemmad ka meilt jälle eddaſi. Teiſel päwal mis üks neljapääw olli 31. Julil kello pool 5 ſai jälle Poniwatſiuſe ſuurt kella lödud, ja kello 5 teiſt korda ſiis tullid keik wöörad ja linna rahwas kirriko, palwele, ja lauldi: „Sind Jsſand tännan minna.“ Siis loeti Taweti laul 121, ja ſelletati ärraminniate kohta, ſelle järrel tulli önnistamine ja lauldi: „Oh Jummal tulle armoga,“ ja löppetuſeks: „Oh meile, Jsſand Jeſus“ j. t. ſ.

Minniaid on ka nende eddaſiſamiſeks muido weel iggapiddi aidatud. Linnaſt wälja minnes laulſid nad:

Üks alw teekäia ollen ma Üks waene ärrapölgtud,
Oh Jummal, issa maalt ſain ma So ſanna pärraſt aetud.

Ma tean et ſa mo Jeſus ka Siin olled kannatanud; So järrelkäia ollen ma Te moga mis ſa arwad.

On wööras tee mis ſadad mind, — Ma pevl mul koddo polle! Sepärraſt Jsſand pallun ſind Mul warjopaigaks olle. n. t. ſ.

Sonderhausnas leidſid nad ſelle järrel ömaea, ja ſealt läksid linnaſt linna kunni Magdeburgi, kuſt neid ſenna, neile moistetud aſſutamiſe kohta widi.

Kaks kirja on praegu weel ollemas, kelleſt ſelgeste woib nähha, kui mitto rasket hädda ja waewa ſedda waeſt rahwaſt ſundis ommalt maalt ärraminnema. Neile kes usſo pärraſt pölgtud ollid, ei petud keddagid töotuſt egga ſeaduſt. Nahhoſeaduſes olli kinnitatud, et kes usſo pärraſt kimbotatud, ommalt maalt tahhab ärraminna, ſellele peab üks aasta aega antama omma asjo toimetada, ja kel pärris kohta ehk moiſa on, 5 aastat. Siin on üks pas, mis ühhe ausa Herrale, mäepealiko von Erenbergile on antud. „Temmale antakſe lubba 363 mehhega, omma allamateſt keige nende naeste, laste ja warraga ärraminna, agga nenda et nemmad wie päwaga puhtaste ülle raja piddid ollema. Kedda pärraſt ſedda aega weel Saltsburgi Piiskoppi-maal piddi nähtama, ſe piddi ello ja warraga maksma.“

Piiskop Wirmian olli keige waljum meie usſoliſi waewama ja neid ruttoliſe wäljaajamiſe läbbi paljaks, waeſeks kerjajaks teggema.

Meie näme, et Saltsburgi rahwal koddo hirmſaid waenlaſi olli, kes nende hukkatuſt noudſid, agga nemmad ei kartnud mitte neid kes kül ihho woiwad

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk 24